

Gospa Bovary : Gustave Flaubert

Obnova:

Na začetku prvega dela spoznamo dečka, ki se izkaže kot Charles Bovary. Starša sta ga vzgajala vsak po svoje, mati je bila izredno popustljiva, oče pa ga je vzgajal špartansko. Njegova mati je bila marljiva žena, ki pa je sčasoma postala živčna in zagrenjena. Oče je bil bivši zdravnik, ki se je držal strogih pravil tako doma kot v službi. Charlesa je materina vztrajnost in navdušenost pripeljala do študija medicine. Deček ni bil bistre glave, a je s svojo pridnostjo in vztrajnostjo končal šolanje. Njegova mati, ki je vedno skrbela za vse, mu je našla mesto vaškega zdravnika v Tostesu. Našla pa mu je tudi ženo, bogato vdovo sodnega izvrševalca iz Dieppa, žensko po imenu Heloiza Dubucova. Želel si je samostojnosti, vendar je po poroki žena oblekla hlače. Živel je pod njenim nadzorom in vestno opravljal svoje delo. Neke noči je Charles prejel pismo iz Bertaux-a, naj pride uravnati zlomljeno nogo gospodarja bližnjega posestva očeta Rouaulta. Tam je Charles spoznal gospodično Emo in se zaljubil vanjo. V Bertaux se je vračal vsak drugi dan. Temu je sledil velik prepir z jezo ženo, priseči je moral na mašni knjigi, da se ne bo vračal v Bertaux. Medtem pa je gospod Bovary starejši ugotovil, da je Heloiza v bistvu revna in je ves čas lagala o svojem »bogastvu«. Potem je hudo zbolela in umrla. Charles je bil vseeno potrj zaradi njene smrti, uteho pa je iskal pri Rouaultu in njegovi hčerki Emi. Dan sta preživela skupaj in odločil se je da jo bo zaprosil za roko. Ema polna romantičnih predstav o ljubezni (rada je brala knjige) je privolila. Svatba je bila razkošna, dolgotrajna in zabavna. Po poroki jo je Charles odpeljal k sebi v Tostes, kjer je Ema preuredila hišo. Bila sta srečna, da imata drug drugega.

Ema in gospa Bovary pa se nista razumeli najbolje. Miril ju je Charles, ki pa se je izredno rad bahal z Emo in njenimi prelepimi risbami. Vendar pa je Ema kmalu po poroki spoznala, da je storila napako. Vzrok temu je bilo razočaranje nad zakonom in možem, ni bila srečna. Na tihem je Charlesu očitala, ker tega ni opazil, bil je dolgočasen, neduhovit, po ničemer ni hrepenel, nič! Vendar pa je Ema lepo skrbela zanj.

Osrečevala pa jo je hrtica Djali, darilo lovskega čuvaja, s katero sta hodili na dolge sprehode. Edini vznemirljiv dogodek je bil ples pri markizu (državni tajnik), ki ju je tja povabil iz hvaležnosti Charlesu, ki mu je pozdravil tvor v ustih. Ples je bil na njegovem gradu. Tu je Ema srečala svet iz njenih sanj. Veliko je plesala, še posebej z vikontom. Zahrepenela je po tujih krajih, bogastvu, blišču in zabavah. Vendar je ta sanjski svet kmalu izginil, zatem je Ema še bolj zaničevala svojega moža. Zatekla se je v svoj sanjski svet in predala branju romantičnih romanov. Zanimarjala je gospodinjska opravila, odpustila služkinjo Nastazijo in najela novo, Felicito. Nato je Ema zbolela za neko živčno boleznijo, zato se je Charles odločil, da se bosta preselila v večje mesto Yonville. Pred odhodom je zažgala svoj poročni šopek. Kasneje je ugotovila, da je noseča.

Preselita se v Yonville, ki je od Rouena oddaljen 8 milj. To je trg, kjer je izredno razvito kmetijstvo, imajo pa tudi cerkev, lekarno, gostilno in pokopališče. Na začetku spoznamo najpomembnejše prebivalce mesteca: lastnico gostilne pri Zlatem levu, gospoda Homaisa in njegovo ženo, davkarja gospoda Bineta, trgovca Lheureuxa in gospoda Leona.

Življenja v tem mestecu sta se hitro privadila. Charles se je že prvi dan seznanil s Homaisom, Ema pa z Leonom. Nato sta odšla v novi dom.

Bližal se je čas poroda. Ema si je želela sina. Popolnoma se je posvetila pripravam, vendar jo je umirilo, ker ni smela veliko na veliko zapravljati. Rodila je hčer, poimenovala sta jo Bertka. Emina želja po materinstvu je zamrla. Bertko je oddala v rejo h gospe Rolletovi.

Ema se je začela veliko družiti z Leonom, hodila sta na sprehode, skupaj brala časopise, podarila mu je celo preprogo. Počasi sta se zaljubila drug v drugega, vendar sta oba to ljubezen prikrivala. Leon jo je večkrat obiskoval t namenom, da ji bo povedal kaj čuti, vendar ni nikoli našel pravih besed za pogovor. Charlesa je sovražila, hotela je biti z Leonom. Bertko

je vzela iz reje in ji začela izkazovati materinsko ljubezen. Odšla je tudi k duhovniku, da se izpove svojih grehov. Ta čas pa se je Leon odločil, da odide v Pariz dokončati študij prava. Dnevi po njegovem odhodu so bili za Emo izredno mučni, preklinjala je samo sebe, zakaj ga je pustila oditi, a sčasoma je pozabila nanj. Začela se je učiti italijanščine, na veliko je nakupovala.

Nekega dne pa je k njima prišel gospod Radolphe Boulanger, bogat mož, ki je Charlesu pripeljal svojega slugo, da bi mu puščali kri. Spoznal je Emo. Radolphe je bil izkušen zapeljivec in ženskar, Emo je videl le kot lahki plen. Nekaj dni kasneje pa se je v Yonvillu odvijal poljedelski shod. Radolphe je spremljal Emo. Pogovarjala sta se o vsem splošnem. Na prireditvi so bili razni govori, podeljevali so nagrade, po shodu pa je bila slavnostna gostija (skromna, revna..). Radolphe ji je izpovedal svojo ljubezen. Homais pa je napisal članek o shodu, ki je bil objavljen v Rounskem svetilniku.

Po šestih tednih jo je ponovno obiskal in ji dvoril. Njuno razmerje je nevede spodbujal tudi Charles, ki je ženi predlagal jahanje konj z Radolphom. Charles ji je kupil kobilico in po dolgih ježah se je Ema le vdala Radolphovi ljubezni, postal je njen ljubimec. V njem je našla vse, kar je sanjala v mladosti. Pisala sta si ljubezenska pisma, se sestajala na Eminem vrtu in si izmenjavala darilca. Vendar pa je njuna zveza počasi propadala. Naveličal se je je, poleg tega pa ga je skrbelo za ugled. Radolphe je nekajkrat zamudil na njuna srečanja, počasi se je začela spraševati ali je ravnala prav in da bi bilo bolj pametno ljubiti Charlesa...

Medtem sta se Charles in lekarnar Homais dogovarjala, da bosta hlapcu Hipolitu »popravila« kepaste noge. Na začetku je bilo videti, da je operacija uspela, Charles in Ema sta že sanjarila o novi, lepši prihodnosti in Charles ji je spet prirasel k srcu. Vendar operacija ni uspela, tako da so morali hlapcu odrezati nogo. Ema je zopet zasovražila Charlesa. Povrnila se je ljubezen med njo in Radolphom. Dajala mu je darila, ki jih je kupila pri trgovcu Lheureux-u. odločila sta se, da bosta na skrivaj pobegnila v Ženevo, vse je bilo pripravljeno, a je zadnjo noč Radolphe spoznal, da ne ravna prav, zato je sklenil, da jo zapusti. Emi je poslal poslovilno pismo, skrito na dnu košare z marelicami. Brala ga je na podstrešju, hotela je narediti samomor, vendar je pravočasno prišla Felicita. Ob kosilu je doživela živčni napad, ki se je razvil v daljšo bolezen. Charles je klical zdravnike, lekarnarja, kmalu pa je ostal brez denarja. V času njene bolezni ga je trgovec seznanil z Eminem dolgom in ker ni imel denarja mu ga je trgovec posodil. Ko si je Ema opomogla, se je vrgla v pobožnost, postala je zelo prizanesljiva in dobra do vseh, vzela je Bertko iz reje in jo učila brati. Vrt je dala prekopati, hranila je siromake,... Homais pa je Charlesu predlagal, naj jo odpelje v Rounsko gledališče slovečega tenorista.

Odšla sta. Med samo opero je Ema obujala spomin na Radolpha. Med odmorom je odšel Charles po kozarec mleka za Emo, srečal pa je Leona. Ta je kasneje prišel v ložo pogledati gospo. Odšli so pred koncem opere, Ema je ostala do konca opere.

Leon jo je prišel iskati v hotel, kjer ji je končno izpovedal svojo ljubezen do nje, naslednji dan pa sta se dobila v cerkvi, cel dan sta se vozila s kočijo po mestu. Pri sosedu, Homaisu, je potekal prepir, kjer je Justin vstopil gospodarjevo sobo »laboratorij« in vzel kotel, ki ga ne bi smel. Felicita pa je Emi pritekla povedati, da je umrl njen tast, Charlesov oče. Ema pa je mislila le še na Leona. Za njo se je začelo novo obdobje življenja. Zagotovila si je 1x tedenske sestanke z Leonom. Charlesu je rekla, da se uči igranja klavirja, v resnici pa je bila z Leonom. Nekoč sta se s čolnom peljala na neke otočke, čolnar je govoril, da je maloprej peljal nekega smešnega človeka po imenu Radolphe. Ema je bila rahlo šokirana, vendar se je še naprej posvečala Leonu. Vendar jo je ljubezen stala več in več. Stroške za njena potovanja, nove obleke in druge drobnarije ji je pomagal kriti vaški trgovec, dolg je bil vse večji. Finance so bile njena skrb, zato Charles ni vedel, da ga žena spravlja ob imetje. Tudi ljubezen z Leonom je počasi usihala, naveličala sta se drug drugega in ko je Leon enkrat, dvakrat zamudil na srečanja, se je vsa ogorčena vrnila domov. Prejela je pismo od sodišča, da mora v roku 24h ur

plačati vsoto 8000 frankov. Prosila je trgovca, če ji posodi...ni ji! Prosila je tudi Leona in župana vendar denarja ni dobila. Ko je prišla domov so že popisovali njeno imetja. Spomnila se je na Radolpha, le ta je bil pripravljen obnoviti njuno razmerje, a denarja ji ni posodil z izgovorom da ga nima. Obtožila ga je svoje življenjske nesreče. Odšla je v Homaisov »laboratorij« in tam vzela arzenik in se z njim zastrupila, odšla je domov in možu napisala pismo. Začela je bolehati, dušilo jo je, bljuvala je, bledlo se ji je...Charles je klical razne zdravnike vendar je bilo prepozno. Umirala je dolgo in v velikih mukah. Po Emini smrti je Charles vedno bolj posnemal njen stil. dal jo je pokopati v treh krstah prekritih z žametom, v beli poročni obleki, čevljičkah in z vencem na glavi. Charles jo je vedno bolj pogrešal in se spominjal lepih trenutkov z njo. Tudi njen oče je slabo sprejel novico o smrti hčerke. Pogreb je bil žalosten, a na njem ni bilo ne Radolpha ne Leona. Charlesa so dolgovi vedno bolj morili postal je obupan kar ga je vodilo v smrt. Našel je vsa ljubezenska pisma Leona in Radolpha. Bertka je odšla v varstvo neki revni teti, starejša gospa Bovary je umrla, Rouault je ohromel, Homais je zaslovel s svojimi članki in bil dobro preskrbljen do konca življenja.

Oznake:

Ema Bovary, glavna oseba, si idealno podobo sreče ustvari iz slabe, umetniško problematične kvazi romantične literature in si sanjavo ustvari misel o pretirano strastni ljubezni, napeto in razgibano življenje v eksotičnih krajih ter stalno viharno razodevanje čustev. Njena romantika je tako poenostavljena in primitivna, iskanje sreče pa zaradi nerealnih stereotipov obsojeno na propad. Njen konec je izraz skrajnega gnusa nad svetom, ki jo poplavi ob zadnjem zrušenjem samoprevare, dokončno odklanjanje življenja v povprečnosti.

Charles Bovary je pravo nasprotje Eme. Je oseba, ki podzavestno in srečno sprejema življenje tako, kot je. Večinoma ga ob Eminem doživljanju stvarnosti razberemo kot podpovprečnega, tako da šele ob Emini smrti zaživi kot polna oseba in tragično umre od ljubezni za pokojno ženo. V romanu se pojavlja kot oseba, ki je zaradi svojih nasprotij psihološko bogata in kompleksna ter sama po sebi živa in realistična.

Leon Dupois je v začetku Emin dvojnih nasprotnega spola. Goji prav tako kot Ema poenostavljeno poenostavljeno podobo romantičnega sveta. Je pa šibkejše narave in bolj prostaški od Eme, zato se odloči za konformizem in malomeščansko povprečnost. Ko se loči od prezahtevne ljubice se poroči za neko gospodično Leokadijo Leboeuf.

Rodolphe Boulanger je ženska in ljubitelj velikih besed in ne tveganih dejanj. Romantične strasti se poslužuje kot tehnike, ki mu omogoča pot do čutnih užitkov. Predstavlja predelan vaški lik osvajalca don Juana. Je, razen za naivno Emo, realistična podoba klavrne degradacije velikega ženskarja.